

Понѣкогашъ вихрушката носи съ себѣ си облаци и тучи; а такава вихрушка са нарича см е р ч ѣ (Typho, sypho, тифонъ). Тие вихрушки ту са повдигатъ нагоре, ту слазятъ надолу, и твърде чѣсто влѣкатъ слѣдъ себѣ си животни и растения, повдигатъ даже и хора. Смерчътъ понѣкогашъ бива до толкова силенъ, щото въ една секунда преминува отъ 73 до 80 фута (стъпки). Когато смерчите са появяватъ надъ морето, то повличатъ слѣдъ себѣ си огромно количество вода, заедно съ рибата и жабите, и носятъ я по въздухътъ. Когато водата пада на земята, то падатъ заедно съ нея и жабите, и другите животни. Въ 1811 г. въ единъ французски градъ заедно съ дъждътъ паднале толкова жаби, щото покриле сичките улици, напъжалие даже и одаите, на които прозорците не биле затворени. На 1. Юлия, 1822 г., въ Петербургъ паднале заедно съ дъждътъ риби. Понѣкогашъ смерчътъ извлача изъ морето ситни червени животни, и дъждътъ става червенъ, като кръвъ. Въ това време бабичките говорятъ, че е валилъ кръвавъ дъждъ.

Но вихрушките сѣ най-страшни въ африканските пустини, защото тие пустини сѣ покрити съ ситенъ пѣсакъ. Най-пространната и най-страшната пѣсачна равнина е Сахара, която са намира на сѣверо-западъ. Ето що пише Ричардсонъ за тая пустиня: „1. Маия бѣше за назе най-мъчителенъ и най-ужасенъ въ сичкото наше пътувание. Нашиятъ керванъ пропъпла цѣли 14 часа по ситенъ пѣсакъ; а врѣднѣтъ вѣтаръ бѣше готовъ да ни задуши. Сжстоянието на нашиятъ керванъ бѣше твърде плачевно. Хората и камилите вжрвѣха лениво и тѣшко са повдигаха напредъ. Въ въздухътъ са не чуеше нито единъ звукъ.